

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qualificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quaestio 1. Vtrùm omnia praedicata realiter identificata cum Deo cadant
de facto sub visionem beatificam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

QVAESTIO I.

Verum omnia prædicata realiter identificata cum Deo cadant de facto sub visionem beatificam :

2 **S**ermo est de prædicatis realiter identificatis cum Deo, siue toti Trinitati communibus, vt sunt bonitas, intellectus, voluntas, &c. siue Personarum proprijs, vt sunt Paternitas, Filiatio, Spiratio, &c. Tum siue illa attributa, siue modi attributorum, aut eorum gradus dicantur. De actibus verò intellectus, & voluntatis diuinæ sumptis quoad denominationem non agitur in præfenti q. etiamsi illi vt sic cum Deo iuxta sententiam magis probabilem realiter sint aliquo modo identificati: quia de eis specialis est difficultas tractanda q. 3.

3 Circa præsentem igitur sic expositam primam sententiam est, non videri de facto à Beatis omnia attributa realiter identificata cum Deo. Tribuitur Ochamo, Gabrieli, Paludano, Argentinæ, & alijs apud Auctores mox referendos. Secunda est, videri quidem à Beatis omnia dicta attributa, non tamen secundum omnes modos, siue secundum omnes gradus perfectionis, quos in se habent. Ita Salas 1. 2. tract. 2. disp. 4. sec. 2. & 3. & Albertin. tom. 1. Coroll. 4. theol. princip. 1. punc. 8. cum multis ex antiquioribus à se relatis. Quibus quodammodo consentit Quirous disp. 31. sec. 1. Tertia, & communissima Theologorum sententia est, omnia omnino prædicata, quæ realiter sunt identificata cum Deo, siue ea attributa aut communia, aut personalia, absolutæ, aut respectiua, siue modi, aut gradus, aut perfectiones attributorum, siue quouis alio nomine nuncupentur, de facto videri à Beatis tam clarè, tamque distinctè, quam Deus ipse, cum quo sunt idem. Ita Thomistæ cum S. Thom. 1. p. q. 12. art. 8. & 3. p. q. 10. art. 1. Scotistæ cum Scot. in 4. dist. 50. q. 5. Egid. Lufit. lib. 5. de Beat. 2. p. q. 11. Soar. lib. 2. de Attrib. cap. 22. Molin. 1. p. q. 12. art. 8. disp. 3. Vazq. disp. 48. Arrub. disp. 24. Fasol. dubit. 1. & 2. Herice disp. 50. Franc. Amic. disp. 9. lect. 17. Recupit. lib. 6. q. 3. 1. & alij communiter, quos longum est recensere.

Propositio vnica.

Omnia omnino prædicata realiter identificata cum Deo, de quibus in hac q. tractamus, quocumque illa nomine nuncupentur, de facto videntur à Beatis æquè clarè, ac Deus ipse.

Hæc propositio adeò certa in Theologiâ est, vt multi eam aut de fide, aut fidei proximam esse censeant. Quo circa Egid. Lufit. supra Auctores primæ, & secundæ sententiæ, quatenus illi refragari videntur, in bono sensu interpretatur. Non enim putandi sunt velle, ignorari quidpiam à Beatis de intrinsecis identificatis cum Deo, aut minùs expressè, quam alia, nosci; cum omnia sint vnum, & idem, sed tantum extrinseca aliqua, in ordine ad quæ intrinseca Dei cognosci, & nominari solent, & quibus ignotis, ipsa intrinseca non ab-

solute, sed quatenus relata, siue comparata ad illa ignorari dicuntur, aut minùs expressè, quam alia nosci.

Probatur autem propositio primò. Quia 1. Ioan. 3. dicitur, *Quoniam videbimus eum, sicuti est.* & Concilium Florentinum in decreto de Purgatorio alludens ad hæc Ioannis verba planè definit, *Animas beatas intueri clarè ipsum Deum, trinum, & vnum, sicuti est.* Repugnat autem manifestè, Deum, sicuti re ipsa est, clarè videri, & non videri cum eadem prorsus claritate, quæcunque re ipsa sunt ipse Deus; qualia sunt omnia prædicata re ipsa identificata cum ipso. Alioquin, aliquo eorum non noto clarè, videretur Deus clarè, sicuti est in se, vt supponitur, & simul non videretur clarè, sicuti est in se: quia non videretur clarè id, quod ipse est in se. Quod est chymæricum. Confirmatur, & declaratur. Quia impossibile est, videri Deum, sicuti est in se, & non esse eum obiectiue in mente videntis id ipsum, quod re ipsa est in se cum omnibus modis, & gradibus perfectionis secum re ipsa identificatis, vt est notissimum: alioquin non, vt est in se, sed aliter, quam est in se, videnti appareret, vt etiam constat. Sed Deus à Beatis, sicuti est in se, videtur, vt fides docet. Ergo Deus in mente Beatorum obiectiue est totum id, quod in se re ipsa cum omnibus modis, & gradibus perfectionis secum re ipsa identificatis. Ergo cuncta hæc obiectiue sunt in mente Beati æquè, ac Deus ipse. Quod ipsum est, ea eodem modo, ac Deus ipse à Beatis videri. Deinde confirmatur, & declaratur amplius. Quia, si aliqua formalitas, seu modus, seu gradus perfectionis identificatus cum Deo non videretur à Beatis, Deus vtique sine illo appareret Beatis, sine illo obiectiue esset in mente Beatorum, vt est notissimum, quatenus, existente Deo obiectiue in mente Beatorum, illud in eadem mente Beatorum non existeret obiectiue. Ergo Deus non esset in mente Beatorum obiectiue, sicuti re ipsa est in se: quia esset in mente Beatorum obiectiue sine aliquo secum re ipsa identificato, sine quo re ipsa non est in se. Quod ipsum est, non videri à Beatis, sicuti est in se, contra fidem.

Secundò probatur propositio. Quia 1. ad 6 Corinth. 13. dicit Apost. *Videmus nunc per speculum in ængmate, tunc autem facie ad faciem. Nunc cognosco ex parte, tunc cognoscam, sicut & cognitus sum.* Ex quibus verbis manifestè colligitur primò, Beatos non cognoscere Deum ex parte, sicut pro statu præfenti solemus nos per conceptus partiales, & inadæquatos illum cognoscere; sed penitus totum Deum cognoscere. Cognoscerent autem ex parte, atque adeò non totum, si aliquid ex identificatis cum Deo ipsos lateret, vt est notissimum. Secundò, Beatos cognoscere Deum, quod attinet ad integritatem obiecti, sicut Deus cognoscit nos. At Deum nihil penitus lateret ex ijs, quæ nobiscum sunt idem. Ergo nec Beatos lateret quidpiam ex ijs, quæ sunt idem cum Deo. Tertiò, id totum nos de Deo facie ad faciem visuros in Patriâ, quod in Viâ per speculum in ængmate de Deo ipso, aut fide credimus, aut aliter cum veritate concipimus. At nihil est penitus ex identificatis cum Deo, quod saltem sub conceptus nostros confusos, & vniuersales non cadat, vt est certissimum. Ergo neque est aliquid ex identificatis cum Deo, quod lateat Beatos. Et quidem, cum visio Patriæ Fidei Viâ succedat, vt etiam insinuat Apostolus, & omnes Theologi con-

fiuntur, consequens est, ut quicquid de Deo fide credimus in Viâ, de eodem in Patriâ visione clarâ intueamur iuxta illud August. lib. de diligendo Deo cap. 18. *Quod hic crediderunt, ibi videbunt.* Credimus autem in Viâ per fidem, Deum esse infinitum pelagus perfectionum, Deum secum identificare omnem perfectionem imperfectione immunem, & alia huiusmodi, quæ nihil incognitum relinquunt ex identificatis cum Deo.

7 Tertiò probatur propositio. Quia omnino est impossibile cognosci Deum clarè, & per speciem propriam, siue in se ipso, prout iuxta fidem cognoscitur à Beatis, & non cognosci totum omnino cum omnibus prædicatis identificatis secum realiter, ut statuimus q. 2. Ergo ita cognosci de facto à Beatis, omnino asserendum est.

8 Obijci tamen potest contra propositionem, ex illâ sequi primò contra Scripturam, visiones Beatorum esse æquales: quia nihil Dei videret vnus, quod non alter. Secundò etiam contra fidem, Deum à Beatis comprehendi: quia id comprehenditur, cuius nihil latet videntem, iuxta August. epist. 112. cap. 8. Tertiò contra sanam Theologiam, videre Beatos omnia, quæ Deus cognoscit: quia viderent scientiam, quam Deus omnium habet, quæ, ijs non visis, videri nequit; tum omnes actus voluntatis diuinæ, atque adeò, & eorum obiecta. Quarto denique, videre infinitas perfectiones, quales diuinæ sunt, visione finitâ, quod repugnat.

9 Respondeo ad primum, visiones Beatorum non esse inæquales ex parte obiecti primarij, quod est Deus; esse tamen inæquales ex parte propriæ perfectionis, aut etiam ex parte obiecti secundarij, nimirum creaturarum etiam visarum. Quod fat est ad verificandam Scripturam, ut videbimus disp. 21. Ad secundum, ut comprehendatur Deus non satis esse, quod videatur totus; sed requiri insuper, quod videatur tam perfectè, quam perfectè videri nequit ab vllâ creaturâ, iuxta dicta disp. 17. q. 6. vbi August. exposuimus. Ad tertium constabit ex dicendis q. 3. Ad quartum dico, diuinæ perfectiones re ipsâ non esse multitudinem infinitam: quia Deus cum omnibus suis perfectionibus à parte rei est quid prorsus indiuisibile. Sed esto essent, adhuc visione finitâ videri possent; siquidem Deus sublimiorem, quam multitudinis, infinitatem habens visione finitâ est visibilis.

QVÆSTIO II.

Virum ex prædicatis tam personalibus, quam communibus realiter identificatis cum Deo vnum sine altero intuitiue videri possit.

10 QVÆSTIONEM hanc tractauimus in Pharo Scient. disp. 12. q. 11. & resolutio fuit negatiua. itaque statuimus ibi, & probauimus, nullum prædicatum, nullamve formalitatem, seu toti Trinitati communem, seu Personarum propriam ex ijs, quæ à parte rei sunt idem cum Deo, intuitiue sine alterâ, siue, alterâ non visâ, videri posse adhuc de potentiâ Dei absolutâ. Idque etiam tales formalitates in ordine ad munerâ alia aut inter se, aut ab essentiâ diuinâ vir-

tualiter sint distinctæ. Imo non solum ex parte obiecti, sed ex parte actus, seu modi neutiquam ab intuitibus posse præcindi vnâ formalitatem diuinam ab aliâ, cum qua realiter est idem, contra Recentiores quosdam ostendimus. Quin imo q. 12. etiam probauimus, formalitates diuinæ realiter identificatas ab ipsas videntibus intuitiue nullam distinctionem rationis subire posse. De quibus omnibus ibi plura.

QVÆSTIO III.

Quousque, & qualiter Beati cognoscere possint; de facto cognoscant actus intellectus, & voluntatis Dei, diuinæ

scilicet intellectiones, & volitiones.

PRO resolutione suppono primò, Actus Dei (sic semper appello impræsentiarum compendij causâ intellectiones, & volitiones diuinæ) bifariam vlturpari, siue considerari posse. Primò quoad entitatem, quam habent identificatam cum Deo, & æqualis necessitatis cum ipso. Secundò quoad denominationem, quam ipsi Deo præbenr intelligentis, & volentis: quæ denominatione plerumque aut minus necessaria, quam Deus, aut absolute contingens est. Et de actibus quidem Dei primo modo sumptis, certum est, videri ab omnibus Beatis, à quibus Deus ipse videtur: quia ut sic omnimodis sunt ipse Deus. Solum ergo procedit quæstio de illis sumptis secundo modo.

Suppono secundò, Actus Dei sumptos quoad denominationem, quam Deo præbenr intelligentis, & volentis (quo pacto semper deinceps illos sumemus, nisi aliud exprimat) alios necessarios esse, alios contingentes, seu liberos. Necessarii sunt illi, quibus Deus se intelligit, & amat; & quibus intelligit cætera obiecta necessariz veritatis à se distincta; & si qui sunt, quibus absque libertate amat illa. Contingentes autem, seu liberi sunt illi, quibus intelligit obiecta omnia contingentia, & quibus illa liberè amat, aut perimit.

Suppono tertiò, de hac quæstione pauca dixisse Scholasticos antiquiores, teste Soar, lib. 2. de Attrib. cap. 24. Ex modernioribus autem, qui illam tangunt, solum agunt de decretis Dei liberis. Hi sunt Soar. ibi. Molin. 1. p. 9. 12. art. 8. disp. 5. memb. 5. Bann. ibid. Zumel art. 7. q. 1. Fasol. dub. 3. obic. 5. Gran. tract. 6. disp. 1. sec. 7. Herice disp. 52. cap. 1. Arriag disp. 9. sec. 8. Franc. Amic. disp. 9. sec. 19. Quiros disp. 31. sec. 7. Ouied. 1. tract. 1. contr. 4. punc. 3. & alij. Nos verò etiam de actibus Dei necessarijs, quod attinet ad hanc quæstionem dicemus.

Suppono quartò, opiniones de constitutione actuum Dei quoad denominationem ad duas, quod ad rem attinet, reduci posse. Prima est asserentium, actus Dei per extrinseca connotata compleri. Secunda asserentium, actus Dei adæquate esse intrinsecos ipsi Deo iuxta dicenda latius infra in tract. de Volunt.

Suppono quintò pro dicendis tum in hac, tum in sequente quæstione, cognitionem Beatorum de actibus diuinis, atque etiam de alijs obiectis distinctis à Deo aut abstractiuam, siue habitam per